

STORTINGET

Innst. 305 L

(2018–2019)

Innstilling til Stortinget
fra justiskomiteen

Prop. 53 L (2018–2019)

Innstilling fra justiskomiteen om Endringer i straffeprosessloven mv. (ankesiling m.m.)

Til Stortinget

Sammendrag

Hovedinnholdet i proposisjonen

Justis- og beredskapsdepartementet foreslår i proposisjonen endringer i reglene om nektelse og henvisning av anker over dom til lagmannsretten (såkalt «ankesiling») i straffesaker. Etter lovforslaget avskaffes domfeltes ubetingede rett til ordinær ankebehandling av straffesaker som gjelder lovbrudd med strafferamme over seks års fengsel. Dermed vil også anker i de alvorligste straffesakene kunne nektes fremmet når lagmannsretten anser det klart at anken ikke vil føre frem.

I proposisjonen foreslås det også å innføre en lovbestemt frist for å inngi støtteskriv til anke over dom. I tillegg foreslås det å rette enkelte inkurier i arrestordreløven.

Lagmannsrettens adgang til å nekte ordinær ankebehandling (ankesiling)

Etter gjeldende rett foretar lagmannsretten en forhåndsvurdering av om en anke over dom skal henvises til ankeforhandling, jf. straffeprosessloven § 321, jf. § 325. Denne foreløpige prøvingen benevnes ofte som «ankesiling» og finner sted når lagmannsretten har mottatt anken.

Etter straffeprosessloven § 321 er ankesakene delt inn i tre grupper etter alvorlighetsgrad. For de minst alvorlige straffesakene oppstiller straffeprosessloven en

samtykkeordning, jf. § 321 første ledd. Bestemmelsen slår fast at en anke ikke kan fremmes uten lagmannsrettens samtykke hvis påtalemyndigheten ikke har påstått og det ikke er idømt annen reaksjon enn bot, inndragning eller tap av retten til å føre motorvogn mv. Dersom siktede er et foretak, er det ikke krav om samtykke. Samtykke skal kun gis «når særlige grunner taler for det». I praksis blir anker i slike saker sjelden henvist.

I straffesaker hvor samtykke ikke er påkrevd etter første ledd, er regelen at lagmannsretten helt eller delvis kan nekte anken fremmet etter en realitetsprøving, jf. § 321 annet ledd første punktum. En avgjørelse om å nekte anken fremmet er en realitetsavgjørelse som avslutter saken. Vilkåret er at rettens medlemmer enstemmig finner det «klart» at anken ikke vil føre frem. Den ankende part har dermed en betinget rett til ordinær behandling av anken i lagmannsretten. Selv om lagmannsretten mener det er klart at anken er utsiktsløs, kan retten likevel velge å henvise anken. Dette kan særlig være aktuelt hvis anken reiser viktige prinsipielle spørsmål.

Anker i de mest alvorlige straffesakene kan ikke nektes fremmet, jf. § 321 tredje ledd første punktum. Etter bestemmelsen gjelder dette anker som angår straffbare forhold som kan medføre fengsel i mer enn seks år – såkalte «seksårssaker». Mangelen på siling innebærer at domfelte har en ubetinget rett på ordinær behandling av anken. Dette gjelder imidlertid ikke hvis anken gjelder overtredelse av straffeloven § 274 (grov kroppsskade), til tross for at strafferammen for dette lovbruddet er fengsel inntil ti år, jf. tredje ledd annet punktum.

Forslaget i NOU 2016:24, som har vært på høring, om å fjerne den ubetingede retten til ankebehandling i seksårssakene, har fått stor oppslutning i høringsrunden.

Beriktiget

Departementet mener i likhet med utvalgets flertall og de fleste høringsinstansene at tiden er moden for at den ubetingede retten til ankebehandling avskaffes. Det foreslås at anker i seksårssakene i stedet skal vurderes på grunnlag av det alminnelige silingskriteriet i straffeprosessloven § 321 annet ledd første punktum.

Etter departementets syn er det ikke grunn til å bruke tid og ressurser på ordinær ankebehandling av anker som klart ikke vil føre frem. Flere høringsinstanser har påpekt at den ubetingede retten til ankebehandling har ført til at det gjennomføres ankeforhandlinger i saker der det på forhånd er klart at utfallet vil bli det samme som i tingretten. Dette er ikke fornuftig ressursbruk. En opphevelse av den ubetingede retten til ankebehandling vil frigjøre tid og ressurser for domstolene og sakens aktører. Lagmannsrettene bør fremover i større grad kunne benytte sine ressurser på straffesaker hvor ordinær ankebehandling har mer verdi for å ivareta rettsikkerheten.

Det er også et viktig hensyn at forslaget vil bidra til å redusere belastningen for fornærmede. Forutsatt at lagmannsretten under silingen har forsvarlig grunnlag for å konstatere at anken klart ikke vil føre frem, vil fornærmede oppnå en raskere avslutning av saken og bli spart for en ny behandling.

Departementet viser også til at det har funnet sted en betydelig rettsutvikling gjennom de krav som i dag stilles til lagmannsrettens begrunnelse for å nekte anken fremmet, jf. § 321 femte ledd. Begrunningsplikten innebærer at det fremstår som mindre betenkelig å åpne for siling av anker i de alvorligste straffesakene enn da spørsmålet ble vurdert i forbindelse med innføringen av to-instansreformen. Partene er dermed gitt en mulighet til å etterprøve om anken har vært undergitt en reell overprøving. Lagmannsrettens beslutning kan ankes til Høyesterett, som blant annet kan vurdere om ankedomstolen har utvist et forsvarlig skjønn, og om det var forsvarlig å nekte anken fremmet på grunnlag av en skriftlig og forenklet behandling.

Et ytterligere moment er at straffeprosessloven § 23 etter endringslov 22. juni 2018 nr. 79 åpner for at eventuelle opptak fra hovedforhandlingen i tingretten kan spilles av under ankesilingen. Dette gjør det enklere for lagmannsretten å foreta en full realitetsprøving av den angrepne avgjørelsen. Foreløpig er det imidlertid kun Nord-Troms tingrett som har tilgjengelig nødvendig opptaksutstyr.

Frist for støtteskriv til anke over dom

Fristen for å anke over dom er normalt to uker, jf. straffeprosessloven § 310. Siktedes anke fremsettes for domstolen som avsa dommen, eller for påtalemyndigheten, eventuelt for et fengsel der siktede er innsatt, jf. § 312 første ledd. Når påtalemyndigheten anker, avbrytes fristen når anken avgis til forkynning for siktede, jf.

§ 312 fjerde ledd. Selv om siktedes anke er fremsatt for retten eller fengselet, blir anken i første omgang oversendt påtalemyndigheten, jf. § 312 tredje ledd. Enten det er tale om anke fra siktede eller påtalemyndigheten, skal påtalemyndigheten uten opphold sende ankeerklæringen og de øvrige saksdokumenter til ankedomstolen, jf. § 316.

Regler om hva ankeerklæringen må og bør inneholde, fremgår av § 314. Minstekravet er at anken angir hvilken dom som ankes, hvilke deler av dommen anken gjelder, og hvilke ankegrunner som gjøres gjeldende. Dersom anken gjelder bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet, kreves det ikke at det konkretiseres hvilke feil som underinstansen har gjort.

I praksis blir det til anken ofte ettersendt et såkalt støtteskriv, som inneholder anførsler, argumentasjon og annen informasjon ut over det som følger av lovens minstekrav. Siden siktede kan inngi anke på egen hånd allerede ved forkynnelsen av dommen, vil det ofte være nødvendig at forsvarer i ettertid gir en mer utfyllende begrunnelse for anken. Dette gjelder særlig hvis anken er gjenstand for siling, idet siktede da ikke kan påregne at anken henvises til ordinær ankebehandling. Noen ganger er det også behov for mer tid til å begrunne anken, noe som ivaretas ved at det i en viss utstrekning er en åpning for å inngi støtteskriv etter ankefristens utløp. Bestemmelser om støtteskriv finnes ikke i straffeprosessloven.

I NOU 2016:24 foreslår straffeprosesslovutvalget å regulere ordningen med støtteskriv i ny straffeprosesslov. I lovutkastet § 37-4 fjerde ledd er det angitt at støtteskriv til anken «skal inngis innen 1 uke».

Departementet mener at det i gjeldende straffeprosesslov bør inntas en lovbestemt frist for å inngi støtteskriv til anke over dom. Det antas at en slik bestemmelse vil virke disiplinerende og bidra til en mer effektiv prosess. Med dagens ordning vil det erfaringsmessig kunne gå noe tid fra siktede har fremsatt en anke, til påtalemyndigheten har fastsatt en frist. Denne forsinkelsen vil man unngå hvis fristen følger direkte av straffeprosessloven.

Det er ikke påvist noe praktisk behov for å lovfeste en frist for støtteskriv som gjelder for påtalemyndigheten. En lovbestemt frist for påtalemyndighetens vedkommende ville også passet mindre godt med gjeldende ankerregelverk. Departementet vil ikke på nåværende tidspunkt følge opp utvalgets forslag om at anker alltid skal inngis til den domstol som har truffet avgjørelsen. Det foreslås derfor at fristen kun skal gjelde for siktede. Videre foreslås det at støtteskrivet skal settes frem for påtalemyndigheten.

Departementet foreslår at den lovbestemte fristen settes til to uker regnet fra inngivelsen av anken. En slik regel vil være enkel å praktisere og forhindrer unødige uklarer. Departementet mener en frist på én uke vil

være for knapp i mange saker, og går derfor ikke inn for dette. Siden det vil kunne være behov for en lengre frist enn to uker i større og mer komplekse saker, foreslås det at påtalemyndigheten eller retten skal ha adgang til å sette en lengre frist.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Konsekvenser av endringen i ankesilingsreglene

Departementets forslag om å fjerne den ubetingede retten til ordinær ankebehandling i seksårssakene vil ha økonomiske og administrative konsekvenser både for domstolene, påtalemyndigheten, tiltalte, fornærmede og etterlatte, samt for profesjonelle aktører som forsvarere, bistandsadvokater, tolker og sakkyndige.

Arbeidet med silingsavgjørelser i lagmannsretten vil som følge av forslaget bli mer omfattende og ressurskrevende. Forsvarere og påtalemyndigheten må trolig også bruke mer ressurser på å begrunne anken. Samtidig vil forslaget føre til at færre saker bli henvist til ankeforhandling. Ordinær ankebehandling med muntlige partsforhandlinger og umiddelbar bevisføring er svært ressurskrevende. Forslaget ventes samlet å effektivisere lagmannsrettene og sikre at det er de rette ankene som henvises til ankeforhandling. Det er også grunn til å forvente at saksbehandlingstiden i lagmannsrettene vil bli redusert. Dersom anker i seksårssakene blir mer informative, vil det også bidra til større konsentrasjon og effektivitet ved gjennomføringen av ankeforhandlingen dersom anken henvises. Det pekes videre på at forslaget vil redusere belastningene for sakens aktører, som slipper å gjennomføre en ny behandling i lagmannsretten dersom vilkårene for ankenektelse er til stede. Forslaget vil føre til raskere saksavvikling som igjen bidrar til god rettspleie og rettssikkerhet.

Det som er avgjørende for hvor ressursbesparende forslaget vil være, er hvor mange færre seksårssaker som vil bli henvist til ankeforhandling i lagmannsretten. Det er vanskelig å anslå hva henvisningsprosenten vil bli, men det er departementets klare oppfatning at besparelsen knyttet til færre ankeforhandlinger vil være langt større enn kostnadene ved at alle anker skal være gjensidig for ankesiling.

Forslaget ventes samlet å effektivisere lagmannsrettene og sikre at det er de rette ankene som henvises til ankeforhandling, samt medføre redusert ressursbruk hos påtalemyndigheten ved færre aktorater ført av politiaktør eller aktor fra statsadvokatembetet. Lagmannsrettene og påtalemyndigheten har i dag kapasitetsutfordringer, og forslaget vil bidra til å øke kapasiteten og redusere saksbehandlingstidene.

Departementet understreker at det er usikkerhet knyttet til de tallfestede virkningene, først og fremst fordi det er vanskelig å anslå hvor mange saker som vil bli henvist til muntlig ankebehandling. De forventede besparelsene er derfor oppgitt med et mulighetsspenn.

Konsekvenser av å innføre en lovbestemt frist for å inngi støtteskriv

Forslaget til lovendring innebærer at siktedes frist for å inngi støtteskriv til anke over dom følger direkte av loven. Påtalemyndigheten behøver dermed ikke å sette en frist i den enkelte sak eller skrive eget brev om dette. Forslaget vil derfor trolig redusere risikoen for misforståelser og kommunikasjonssvikt og føre til færre forsinkelser. Departementet forventer at forslaget vil bidra til en mer effektiv prosess og ha en viss kostnadsbesparende effekt.

Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Jan Bøhler, lederen Lene Vågslid og Maria Aasen-Svensrud, fra Høyre, Ingunn Foss, Peter Frølich og Frida Melvær, fra Fremskrittspartiet, Himanshu Gulati og Solveig Horne, fra Senterpartiet, Geir Inge Lien og Emilie Enger Mehl, og fra Sosialistisk Venstreparti, Petter Eide, viser til Prop. 53 L (2018–2019) om endringer i straffeprosessloven mv. (ankesiling m.m). Det foreslås endringer i reglene om nektelse og henvisning av anker over dom til lagmannsretten (såkalt ankesiling) i straffesaker. Komiteen viser til at domfeltes ubetingede rett til ordinær ankebehandling av straffesaker som gjelder lovbrudd med strafferamme over seks års fengsel, avskaffes. Dette betyr at anker i de alvorligste straffesakene vil kunne nektes fremmet når lagmannsretten anser det klart at anken ikke vil føre frem. Komiteen viser videre til at det i proposisjonen foreslås å innføre en lovbestemt frist for å inngi støtteskriv til anke over dom. I tillegg foreslås det å rette enkelte inkurier i arrestordreloven.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti, vil vise til at regjeringen 20. juni 2014 oppnevnte et utvalg som skulle utarbeide forslag til ny straffeprosesslov. Utvalget avga sin utredning 3. november 2016, jf. NOU 2016:24 Ny straffeprosesslov. Reglene om anke er drøftet i kapittel 20 i utredningen, og denne delen av NOU 2016:24 er bakgrunnen for Prop. 53 L (2018–2019) Ankesiling m.m. Flertallet vil vise til at straffeprosesslovutvalget var delt i sitt syn på ankesiling.

Flertallet vil vise til at proposisjonen inneholder forslag om endringer i reglene om nektelse og henvisning av anker over dom til lagmannsretten i straffesaker, også kalt ankesiling. I dag har retten mulighet til å nekte anke i straffesaker med en strafferamme opp til seks år. Straffesaker med strafferamme over seks år har en tilnærmet ubetinget rett til ankeforhandling.

Flertallet mener at mistenkte i de alvorligste straffesakene skal kunne få prøvd sin sak med full hovedforhandling i to instanser. Flertallet mener begrunnelsen for to-instansreformen i 1995 fortsatt har gyldighet. To-instansreformen medførte at norsk prosess i større grad kom i samsvar med minstekravene i FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter (SP), der artikkel 14 (5) krever at enhver som domfelles, skal ha adgang til å få overprøve domfellelsen i minst én instans.

Flertallet vil vise til mindretallet i straffeprosesslovutvalget, som trekker frem at rettsikkerhetsaspektet ikke er godt nok fulgt opp i flertallets begrunnelse, og mener det bør gjelde et krav om tre års fengsel – påstått eller idømt i tingretten – for at det skal foreligge en ubetinget rett til ankebehandling. I tillegg bør det stilles krav om en strafferamme på over seks år, ettersom denne normalt gir en indikasjon på lovgivers og samfunnets syn på den generelle straffverdigheten av lovbruddet.

Flertallet vil påpeke at mindretallets hovedargument for å innføre ankesiling i de alvorligste sakene er spart ressursbruk. Domstolene har de siste årene opplevd store budsjettkutt i forbindelse med avbyråkratiserings- og effektiviseringsreformen. Flertallet mener at man i stedet for å fjerne en viktig rettsikkerhetsgaranti på bakgrunn av dårlig kapasitet i domstolene heller bør styrke domstolene med økte bevilgninger.

Flertallet merker seg at når det gjelder avgrensningen av hvilke saker som skal unntas fra silingsordningen, mener mindretallet i straffeprosesslovutvalget at det er begrenset hva som vil kunne oppnås av spart ressursbruk hvis seksårs sakene blir omfattet av silingsordningen. Mindretallets erfaring er at partene i alvorlige straffesaker som omfattes av dagens silingsbestemmelse, bruker mye tid og ressurser på å overbevise retten om at anken bør henvises. For retten krever det også mye arbeid å gi en fullgod begrunnelse for ankenektelse i de alvorligste sakene. Resultatet blir derfor gjerne at anken slippes inn fremfor at det foretas en omfattende behandling på silingsstadiet.

Flertallet støtter ikke regjeringens forslag i proposisjonen og mener dette forslaget går for langt. Flertallet mener at man gjennom et slikt forslag fjerner seg fra FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter (SP), der artikkel 14 (5) krever at enhver som domfelles, skal ha adgang til å få overprøve fellelsen i minst én instans. Flertallet mener at mindretallet i straffeprosesslovutvalget sitt forslag er en bedre løsning, hvor man gir adgang til ankesiling i flere saker enn i dag, men setter en grense på krav til påstått eller idømt fengsel på tre år og en strafferamme på seks år. Flertallet fremmer derfor følgende forslag:

«I straffeprosessloven skal § 321 tredje ledd lyde:

Anker som angår forbrytelse som etter loven kan medføre fengsel i mer enn seks år, og hvor det er idømt eller påstått fengsel i mer enn tre år, forvaring eller særreaksjon som nevnt i § 2 første ledd nr. 1, kan bare nektes fremmet i de tilfeller som er nevnt i annet ledd annet punktum. Leddet her gjelder ikke anke i sak om overtredelse av straffeloven § 274 første ledd.»

Komiteens medlemmer fra Høyre og Fremskrittspartiet mener tiden er moden for at den ubetingede retten til ankebehandling i seksårssakene avskaffes. Dette støttes av straffeprosesslovutvalgets flertall og de fleste høringsinstansene. Det er enighet om at det ikke er grunn til å bruke tid og ressurser på ordinær ankebehandling av saker som klart ikke vil føre frem. I dag gjennomføres ankebehandling av saker der utfallet er gitt på forhånd, og dette kan ikke regnes som fornuftig ressursbruk. En snever adgang til å kunne sile denne typen anker er etter disse medlemmers oppfatning derfor et rimelig forslag. Lagmannsrettene bør bruke sine ressurser på straffesaker hvor ordinær ankebehandling har mer verdi for å ivareta rettssikkerheten. Disse medlemmer mener også at det er et hensyn at betryggende siling av åpenbare saker vil skåne fornærmede for en ny runde i retten.

Disse medlemmer viser til at lagmannsrettens beslutning om ankesiling kan ankes til Høyesterett, som kan vurdere om det var forsvarlig å nekte anken fremmet. Kravene for å nekte ankebehandling er høye og krever enstemmighet blant dommerne. Kravene til lagmannsrettens begrunnelse for å nekte anke fremmet er over tid også blitt skjerpet, noe som gjør det mindre betenkkelig å åpne for siling av anker i de mest alvorlige straffesakene. Selv om bestemmelsen skal innebære en reell endring – det vil si over tid redusere inntaket av ankesaker – understreker disse medlemmer at terskelen for å avvise denne typen anker skal være høy.

Disse medlemmer vil derfor opprettholde forslaget om at straffeprosessloven § 321 tredje ledd oppheves, og fremmer følgende forslag:

«§ 318 annet ledd skal lyde:

Retten kan unnlate å ta stilling til spørsmål om avvisning dersom den finner at anken må nektes fremmet i medhold av § 321 annet ledd eller § 323 første ledd tredje punktum, eller at samtykke må nektes i medhold av § 321 første ledd eller § 323 første ledd første og annet punktum.

§ 321 tredje ledd oppheves. Nåværende fjerde til sjette ledd blir tredje til femte ledd. § 321 fjerde ledd fjerde punktum skal lyde:

Beslutning etter tredje ledd annet punktum skal være begrunnet når anken omfattes av annet ledd første

punktum og det er fremsatt nye anførsler i begjæringen om omgjøring.»

Forslag fra mindretall

Forslag fra Høyre og Fremskrittspartiet:

Forslag 1

I lov 22. mai 1981 nr. 25 om rettergangsmåten i straffesaker gjøres følgende endringer:

«§ 318 annet ledd skal lyde:

Retten kan unnlate å ta stilling til spørsmål om avvisning dersom den finner at anken må nektes fremmet i medhold av § 321 *annet ledd* eller § 323 første ledd tredje punktum, eller at samtykke må nektes i medhold av § 321 første ledd eller § 323 første ledd første og annet punktum.

§ 321 tredje ledd oppheves. Nåværende fjerde til sjette ledd blir tredje til femte ledd. § 321 fjerde ledd fjerde punktum skal lyde:

Beslutning etter *tredje* ledd annet punktum skal være begrunnet når anken omfattes av annet ledd første punktum og det er fremsatt nye anførsler i begjæringen om omgjøring.»

Komiteens tilråding

Komiteens tilråding fremmes av en samlet komité med unntak av straffeprosessloven § 318 annet ledd og § 321 tredje og fjerde ledd som fremmes av komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet, Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti.

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til proposisjonen og råder Stortinget til å gjøre følgende

vedtak til lov

om endringer i straffeprosessloven mv. (ankesiling m.m.)

I

I lov 22. mai 1981 nr. 25 om rettergangsmåten i straffesaker gjøres følgende endringer:

§ 310 nytt fjerde ledd skal lyde:

Fristen for støtteskriv til anke fra siktede er to uker etter at anke er fremsatt. Påtalemyndigheten eller retten kan forlenge fristen.

§ 312 første til tredje ledd skal lyde:

Siktedes anke fremsettes skriftlig eller muntlig for den rett som har avsagt dommen, eller for påtalemyndigheten. Er siktede fengslet, kan anken også settes fram

for vedkommende fengselsmyndighet. *Støtteskriv til anke fra siktede fremsettes for påtalemyndigheten.*

En muntlig ankeerklæring som ikke er fremsatt ved domsavsigelsen, skal på stedet settes opp skriftlig, dateres og undertegnes av den ankende og mottakeren.

Har retten eller fengslet mottatt ankeerklæringen, skal denne uten opphold sendes til påtalemyndigheten. *Den som har mottatt ankeerklæringen etter første ledd første og annet punktum, skal straks sørge for å underrette siktedes forsvarer.*

§ 318 annet ledd skal lyde:

Retten kan unnlate å ta stilling til spørsmål om avvisning dersom den finner at anken må nektes fremmet i medhold av § 321 *annet ledd eller tredje ledd* eller § 323 første ledd tredje punktum, eller at samtykke må nektes i medhold av § 321 første ledd eller § 323 første ledd første og annet punktum.

§ 321 tredje ledd skal lyde:

Anker som angår forbrytelse som etter loven kan medføre fengsel i mer enn *seks* år, og hvor det er idømt eller påstått fengsel i mer enn *tre* år, forvaring eller særreaksjon som nevnt i § 2 første ledd nr. 1, kan bare nektes fremmet i de tilfeller som er nevnt i annet ledd annet punktum. Leddet her gjelder ikke anke i sak om overtredelse av straffeloven § 274 første ledd.

II

I lov 20. januar 2012 nr. 4 om pågriping og overlevering til og frå Noreg for straffbare forhold på grunnlag av ein arrestordre gjøres følgende endringer:

§ 20 femte ledd fjerde punktum skal lyde:

Fristane som nemnde gjeld ikkje dersom det ligg føre eit konkurrerande krav om utlevering, jf. § 29 andre ledd, eller den som vert kravd overlevert, tidlegare er overlevert frå ein stat utanfor Norden eller utlevert.

§ 28 første ledd annet punktum skal lyde:

Overlevering vidare til ein medlemsstat i Den europeiske unionen utanfor Norden kan skje i tilfelle som nemnde i *andre* ledd bokstav a, c, d og e.

§ 28 tredje ledd første punktum skal lyde:

Kan overlevering vidare ikkje skje utan samtykke frå den staten som tidlegare har overlevert vedkommande, jf. *andre* ledd bokstav e, skal påtalemakta sørge for at det blir sendt ei oppmoding til vedkommande stat om samtykke til overleveringa.

III

1. Loven gjelder fra den tid Kongen bestemmer. Kongen kan sette i kraft de enkelte bestemmelsene til forskjellig tid.
2. Kongen kan gi nærmere overgangsregler.

Oslo, i justiskomiteen, den 28. mai 2019

Lene Vågslid

leder

Peter Frølich

ordfører

